

Beslutet bygger på felaktig rättstillämpning i den del EMA förklarar att det inte föreligger ett allmänintresse vad rör SO1a, trots att sökanden i sitt klagomål i tillräcklig mån har uppmärksammat sambandet mellan SO1a:s rättsliga karaktär och tillgången till handlingar enligt förordning (EG) nr 1049/2001.

- (¹) Kommissionens genomförandebeslut C(2020) 9598 final av den 21 december 2020 om villkorligt godkännande för försäljning av humanläkemedlet Comirnaty (mRNA-vaccin mot covid 19 [nukleosidmodifierat]) i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 726/2004.
- (²) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, 31.5.2001, s. 43).

Talan väckt den 7 oktober 2022 – Österrike mot kommissionen

(Mål T-625/22)

(2023/C 24/59)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Republiken Österrike (ombud: A. Posch, M. Klamert och F. Koppensteiner och advokaterna S. Lünenbürger, K. Reiter och M. Kottmann)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara kommissionens delegerade förordning (EU) 2022/1214 av den 9 mars 2022 om ändring av delegerad förordning (EU) 2021/2139 vad gäller ekonomiska verksamheter inom vissa energisektorer och delegerad förordning (EU) 2021/2178 vad gäller särskilda offentliga upplysningar för dessa ekonomiska verksamheter, publicerad i *Europeiska unionens officiella tidning* den 15 juli 2022, L 188, s. 1-45, och
- förplikta Europeiska kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden 16 grunder. De första 8 grunderna avser kärnenergi och de resterande 8 avser fossil gas.

Klagomål som rör kärnenergi

1. Första grunden: Kommissionen har genom att anta den omtvistade förordningen åsidosatt de principer och förfaranderegler som följer av förordning (EU) 2020/852 (¹) och av det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning. Konsekvensbedömnings- och samrådsarbetet har felaktigt utelämnats. Medlemsstaternas expertgrupp och plattformen var inte tillräckligt involverade. Vidare saknas den bedömning, vilken krävs enligt artikel 6.4 i den europeiska klimatlagen, av huruvida den ifrågasatta förordningen är förenlig med målen i denna lag.
2. Andra grunden: Den omtvistade förordningen strider mot artikel 10.2 i förordning (EU) 2020/852. Bestämmelsen är endast tillämplig på koldioxidintensiva omställningsverksamheter och omfattar därför inte kärnkraft med låga koldioxidutsläpp. Kärnkraften uppfyller i alla fall inte de särskilda kraven i artikel 10.2 i förordning (EU) 2020/852. Den ifrågasatta förordningen brister i vilket fall som helst vad gäller såväl utredning som motivering. I detta avseende strider den också mot artikel 19.1 leden f och g i förordning (EU) 2020/852 och mot den primärrättsliga försiktighetsprincipen.
3. Tredje grunden: Klassificeringen av kärnenergi som miljömässigt hållbar strider mot DNSH-kriteriet i artiklarna 17 och 19.1 leden f och g i förordning (EU) 2020/852 och mot den primärrättsliga försiktighetsprincipen. Kommissionen uppfyller inte den skyddsnivå och de beviskrav som krävs enligt förordning (EU) 2020/852. Den tar inte hänsyn till

riskerna för en betydande försämring av flera av de skyddade miljömålen till följd av allvarliga reaktorolyckor och högaktivt radioaktivt avfall. Det går inte heller att med tillräcklig säkerhet utesluta en betydande försämring av miljömålet anpassning till klimatförändringen. Kravet på en livscykelanalys har också åsidosatts. I vilket fall som helst brister den ifrågasatta förordningen vad gäller såväl utredningen som motiveringen.

4. Fjärde grunden: De tekniska bedömningskriterierna i den angripna förordningen förmår inte att utesluta betydande negativa effekter på miljömålen. De tekniska bedömningskriterierna strider mot DNSH-kriteriet i artiklarna 17 och 19.1 led f i förordning (EU) 2020/852 och mot den primärrättsliga försiktighetsprincipen. Även i detta avseende är skyddsnivån och kontrollkraven misstolkade, inte bara när det gäller allvarliga reaktorolyckor och högaktivt avfall, utan även när det gäller normal drift. En betydande försämring av miljömålet anpassning till klimatförändringar kan inte uteslutas med tillräcklig säkerhet. Dessutom är de tekniska bedömningskriterierna i bilaga II till den omtvistade förordningen inte lika långtgående som kriterierna i bilaga I, utan att det finns någon motivering för detta. När det gäller de tekniska bedömningskriterierna brister den angripna förordningen i vilket fall som helst i utredningen och motiveringen.
5. Femte grunden: I den mån kärnenergi i den angripna förordningen anses som ett väsentligt bidrag till miljömålet anpassning till klimatförändringarna strider den mot artiklarna 11 och 19.1 led f i förordning (EU) 2020/852 samt mot försiktighetsprincipen.
6. Sjätte grunden: Den angripna förordningen strider mot artikel 19.1 led k i förordning (EU) 2020/852 och de tekniska bedömningskriterierna uppfyller inte kravet på enkel användbarhet och underlättad kontroll.
7. Sjunde grunden: Genom den marknadsfragmentering som är inneboende i klassificeringen av kärnkraft som miljömässigt hållbar åsidosätter den angripna förordningen syftet i förordning (EU) 2020/852 och kravet på att bevara dess praktiska effektivitet.
8. Åttonde grunden: Tolkningen av förordning (EU) 2020/852, på vilken den angripna förordningen grundar sig, enligt vilken unionslagstiftaren lämnade frågan öppen och överlät den till kommissionen, strider mot kravet på väsentlighet enligt artikel 290 FEUF. Enligt detta krav ska unionens lagstiftare själv fatta ett beslut om att inkludera kärnkraft i taxonomin. Unionens lagstiftare har infriat detta och uteslutit en klassificering av kärnkraften som miljömässigt hållbar.

Klagomål som rör fossilgas:

9. Första grunden: I samband med antagandet av den omtvistade förordningen har kommissionen, när det gäller ekonomisk verksamhet som rör fossilgas, åsidosatt de principer och förfaranderegler som följer av förordning (EU) 2020/852 och det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning. Kommentarer om kärnenergi gäller i tillämpliga delar.
10. Andra grunden: Den angripna förordningen strider mot artiklarna 10.2 och 19.1 leden f och g i förordning (EU) 2020/852 samt mot den primärrättsliga försiktighetsprincipen, åtminstone i den mån den för verksamheter som är knutna till fossilgas föreskriver tröskelvärden på 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter/kWh av under 20 år. Den angripna förordningen grundar sig på en olaglig uppmjukning av villkoret att det inte ska finnas något tekniskt och ekonomiskt genomförbart alternativ till omställningsverksamheter enligt artikel 10.2 i förordning (EU) 2020/852. Dessutom är tröskelvärdena inte förenliga med Parisavtalets 1,5 °C-mål och unionens klimatmål. Eftersom tröskelvärdena endast är kopplade till direkta utsläpp av växthusgaser, åsidosatts också kravet på livscykelanalys. Tröskelvärdena är inte heller tillräckliga för att uppnå bästa prestanda inom sektorn eller branschen, de hindrar utvecklingen av alternativ med låga koldioxidutsläpp och leder till otillåtna inläsningseffekter. Den ifrågasatta förordningen bister i detta avseende i vilket fall som helst i utredningen och i motiveringen.
11. Tredje grunden: Införandet av gränsvärdena 270 g och 550 kg i den angripna förordningen strider mot kravet på teknisk neutralitet i artikel 19.1 leden a och j i förordning (EU) 2020/852 och mot icke-diskrimineringsprincipen.

12. Fjärde grunden: Den angripna förordningen strider mot DNSH-kriteriet i artiklarna 17 och 19.1 leden f och g i förordning (EU) 2020/852 och mot den primärrättsliga försiktighetsprincipen. På grund av gränsvärdena 270 g och 550 kg saknas inte bara ett väsentligt bidrag till klimatskyddet, utan detta skydd försämrars också avsevärt.
13. Femte grunden: Den angripna förordningen strider mot artiklarna 11 och 19.1 led f i förordning (EU) 2020/852 samt mot försiktighetsprincipen, i den mån fossilgas i den angripna förordningen anses bidra väsentligt till anpassningen till klimatförändringen.
14. Sjätte grunden: Den angripna förordningen strider mot artikel 19.1 led i) i förordning (EU) 2020/852. Mot bakgrund av det ökande ekonomiska trycket på fossilgas som energikälla medför den omständigheten att denna energikälla införs införande i taxonomin åtminstone en betydande risk för att skapa värdelösa förmögenhetstillgångar.
15. Sjunde grunden: Den angripna förordningen strider mot artikel 19.1 led k i förordning (EU) 2020/852. De tekniska bedömningskriterierna uppfyller inte kravet på enkel användbarhet och underlättad kontroll när det gäller fossilgas.
16. Åttonde grunden: Genom den marknadsfragmentering som är inneboende i klassificeringen av fossil gas som miljömässigt hållbar åsidosätter den angripna förordningen syftet i förordning (EU) 2020/852 och kravet på att bevara dess praktiska effektivitet.

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 av den 18 juni 2020 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088 (EUT L 198, 2020, s. 13).

Talan väckt den 10 oktober 2022 – Repasi mot kommissionen

(Mål T-628/22)

(2023/C 24/60)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: René Repasi (Karlsruhe, Tyskland) (ombud: advokaterna H.-G. Kamann och D. Fouquet, samt F. Kainer och M. Nettesheim)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara kommissionens delegerade förordning (EU) 2022/1214 av den 9 mars 2022 om ändring av delegerad förordning (EU) 2021/2139 vad gäller ekonomiska verksamheter inom vissa energisektorer och delegerad förordning (EU) 2021/2178 vad gäller särskilda offentliga upplysningar för dessa ekonomiska verksamheter, publicerad i Europeiska unionens officiella tidning den 15 juli 2022, L 188, s. 1-45, och
- förplikta Europeiska kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden en enda grund.

1. Den ifrågasatta delegerade förordningen (EU) 2022/1214 strider mot artikel 290.1 andra stycket FEUF jämförd med artiklarna 2, 10.1, 13.1 och 14.1 FEU, vilka konkretiseras genom sökandens sekundärrättsliga rätt till parlamentariskt deltagande, särskilt enligt artikel 6.1 första meningen i valakten, artikel 2 och följande artiklar i ledamotsstadgan samt artiklarna 177 och 218.1 i Europaparlamentets arbetsordning.